

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาลักษณะ ความวิตกกังวลประจำตัวและวิธีการเผชิญปัญหาของผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไปที่เข้ารับการรักษา จากจิตแพทย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไปที่มารับบริการที่ โรงพยาบาลจิตเวชสระแก้วราชนครินทร์ จังหวัดสระแก้ว ที่ผ่านการตรวจวินิจฉัยโดยจิตแพทย์ว่า เป็นผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไป มีอายุอยู่ในช่วง 20-60 ปี ไม่เป็นโรคทางกายร้ายแรง สามารถพูดคุย สื่อสารได้รู้เรื่อง และมีความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 160 ราย ใช้ระยะเวลาในการเก็บ รวบรวมข้อมูลทั้งหมด 1 เดือน (1-31 มกราคม พ.ศ. 2553) ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์มีความสมบูรณ์ 160 ราย นำข้อมูลที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยนำเสนอในรูปแบบการบรรยาย และตาราง ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ความเพียงพอของ รายได้ สภาพการอยู่อาศัยร่วมกับครอบครัว

ตอนที่ 2 ลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวของผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไป

ตอนที่ 3 วิธีการเผชิญปัญหาของผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไป

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับวิธีการเผชิญปัญหา ของผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไป

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับวิธีการเผชิญปัญหาของผู้ป่วยโรค จิตกังวลทั่วไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยโรคจิตกังวลทั่วไปที่เข้ารับการรักษาจากจิตแพทย์ จำนวน 160 ราย เป็นเพศชาย 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.4 เพศหญิง 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.6 มีอายุระหว่าง 20-60 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 39 ปี ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาจำนวน 76 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษาจำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.9 การศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.6 สถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มี สถานภาพสมรสอยู่ จำนวน 94 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาเป็นสถานภาพโสด จำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.5 สถานภาพหม้ายและหย่าร้างมีสัดส่วนที่เท่ากันคือจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ

9.4 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เพียงพอจำนวน 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.4 รายได้ไม่เพียงพอ 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.6 การอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบุคคลอื่น ในครอบครัว 138 ราย คิดเป็นร้อยละ 86.3 รองลงมาอาศัยอยู่คนเดียว 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.8

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	87	54.4
หญิง	73	45.6
รวม	160	100
อายุ		
20-39 ปี	87	54.4
40-60 ปี	73	45.6
รวม	160	100
$\bar{x} = 39.39, SD = 10.6$		
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้รับการศึกษา	5	3.1
ประถมศึกษา	76	47.5
มัธยมศึกษา	51	31.9
อนุปริญญา/ ประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่า	10	6.3
ปริญญาตรี/ หรือเทียบเท่า	17	10.6
ปริญญาโท	1	0.6
รวม	160	100
สถานภาพการสมรส		
โสด	36	22.5
คู่	94	58.8
หย่า/ ร้าง	15	9.4
หม้าย	15	9.4
รวม	160	100

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความพึงพอใจของรายได้		
พึงพอใจ	87	54.4
ไม่พึงพอใจ	73	45.6
รวม	160	100
การอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัว		
อยู่คนเดียว	22	13.8
อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในครอบครัว	138	86.3
รวม	160	100

ตอนที่ 2 ลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความวิตกกังวลอยู่ในช่วงคะแนน 25-70 คะแนนความวิตกกังวลเฉลี่ย 45.33 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวระดับปานกลาง 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาเป็นลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวระดับเล็กน้อย จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.3 และลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวระดับสูงถึงรุนแรง จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.3 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะวิตกกังวลประจำตัว	จำนวน	ร้อยละ
วิตกกังวลระดับเล็กน้อย	42	26.3
วิตกกังวลระดับปานกลาง	108	67.5
วิตกกังวลระดับสูงถึงรุนแรง	10	6.3
รวม	160	100
$\bar{x} = 45.33, SD = 8.23$		

ตอนที่ 3 วิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง
เลือกใช้วิธีการเผชิญปัญหาทั้งหมด 22 วิธี วิธีการเผชิญปัญหาสามลำดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้
ได้แก่ วิธีปลอบใจตนเอง 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาเป็นวิธี อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์
ฟังเพลง 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.8 และวิธีดื่มสุรา สูบบุหรี่ ไข้ยาเสพติด จำนวน 15 ราย คิดเป็น
ร้อยละ 9.4 ดังตารางที่ 3 วิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น ชนิดมุ่งแก้ปัญหา 22 ราย
คิดเป็นร้อยละ 13.8 ชนิดมุ่งแก้อารมณ์ 138 ราย คิดเป็นร้อยละ 86.3 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 3 วิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเผชิญปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
ปลอบใจตนเอง	41	25.6
อ่านหนังสือ/ ดูภาพยนตร์/ ฟังเพลง	22	13.8
ดื่มสุรา/ สูบบุหรี่/ ไข้ยาเสพติด	15	9.4
เข้าวัดทำบุญ/ ตักบาตร/ ถวายสังฆทาน	14	8.8
แยกตัวอยู่คนเดียว	13	8.1
ปรึกษาผู้อื่นที่มีความรู้ ทักยะ วางใจได้	13	8.1
ออกกำลังกาย	11	6.9
สวดมนต์ไหว้พระ/ ฟังเทศน์	10	6.3
มองด้านบวกของสถานการณ์	4	2.5
นอน	3	1.9
ใช้ยานอนหลับ หรือยากล่อมประสาท	2	1.3
ทำสมาธิ/ ภาวนา	2	1.3
พักผ่อนนอกสถานที่	1	0.6
เดินดูสินค้าตามตลาดหรือศูนย์การค้า	1	0.6
เที่ยวสถานเริงรมย์	1	0.6
เขียนทำบันทึกเป็นไดอารี่ส่วนตัว	1	0.6
ใช้อารมณ์ขัน	1	0.6
โทษผู้อื่น/ ฟาดิน/ โทษชะตา	1	0.6

ตารางที่ 3 (ต่อ)

วิธีการเผชิญปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
ถกปัญหา (กับตัวเอง)	1	0.6
มองหาความหมายของสถานการณ์หรือปัญหา	1	0.6
ศึกษาหาข้อมูล	1	0.6
กำหนดเป้าหมายใหม่	1	0.6
รวม	160	100

ตารางที่ 4 ประเภทของวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของการเผชิญปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
แบบมุ่งแก้ปัญหา	22	13.8
แบบมุ่งแก้อารมณ์	138	86.3
รวม	160	100

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับวิธีการเผชิญปัญหา

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวของกลุ่มตัวอย่างกับวิธีการเผชิญปัญหาไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังตารางที่ 5 แต่เมื่อพิจารณาค่าสัดส่วนลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวระดับเล็กน้อยมีค่าสัดส่วนของการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: แบบมุ่งแก้อารมณ์เท่ากับ 1: 7.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความวิตกกังวลระดับปานกลางมีค่าสัดส่วนของการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: แบบมุ่งแก้อารมณ์เท่ากับ 1: 5.7 และกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความวิตกกังวลระดับสูงถึงรุนแรงมีค่าสัดส่วนของการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: แบบมุ่งแก้อารมณ์เท่ากับ 1: 9 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับรูปแบบวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

(n=160)

ลักษณะความวิตกกังวล ประจำตัว	รูปแบบวิธีการเผชิญปัญหา		χ^2	p-value
	แบบมุ่งแก้ปัญหา	แบบมุ่งแก้อารมณ์		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ระดับเล็กน้อย	5 (3.1)	37 (23.1)		
ระดับปานกลาง	16 (10)	92 (57.5)	.34	.84
ระดับสูงถึงรุนแรง	1 (0.6)	9 (5.6)		
รวม	22 (13.75)	138 (86.25)		

ตารางที่ 6 ค่าสัดส่วนลักษณะความวิตกกังวลประจำตัวกับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะความวิตกกังวล ประจำตัว	รูปแบบวิธีการเผชิญปัญหา		สัดส่วน
	แบบมุ่งแก้ปัญหา	แบบมุ่งแก้อารมณ์	มุ่งแก้ปัญหา:
	จำนวน	จำนวน	มุ่งแก้อารมณ์
ระดับเล็กน้อย	5	37	1 : 7.4
ระดับปานกลาง	16	92	1 : 5.7
ระดับสูงถึงรุนแรง	1	9	1 : 9
รวม	22	138	1 : 6

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับวิธีการเผชิญปัญหา

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ความเพียงพอของรายได้ และการอยู่ร่วมอาศัยกับครอบครัว กับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi-square) พบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ความเพียงพอของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับวิธีการเผชิญปัญหา ส่วนปัจจัยด้านการอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวกับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 7 และพิจารณาค่าสัดส่วน ปัจจัยส่วนบุคคลกับวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพศชายและเพศหญิง มีค่าสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหาต่อแบบมุ่งแก้อารมณ์ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดย เพศชาย

เท่ากับ 1: 6.2 ส่วนเพศหญิงเท่ากับ 1: 6.3 ปัจจัยด้านอายุของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 20-39 ปี มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 9.8 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 40-60 ปี มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 4.2 ปัจจัยด้านสถานภาพสมรส ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 8 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสคู่ มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 6.2 และกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย/หย่า/ร้าง มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 5 ปัจจัยด้านการได้รับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการศึกษามีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 0: 5 และกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษาตามเกณฑ์ภาคบังคับและสูงกว่าเกณฑ์มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 6 เท่ากัน ปัจจัยด้านความเพียงพอของรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เพียงพอมีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 7.7 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ไม่เพียงพอมีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 5 ปัจจัยด้านการอาศัยอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่คนเดียวมีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 2.1 แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น มีสัดส่วนของวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์ เท่ากับ 1: 8.2 ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับรูปแบบวิธีการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

(n=160)

ปัจจัยส่วนบุคคล	รูปแบบวิธีการเผชิญปัญหา		x ²	p-value
	แบบมุ่งแก้ปัญหา	แบบมุ่งแก้ อารมณ์		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
เพศ				
ชาย	12 (7.5)	75 (46.8)	1.22	.268
หญิง	10 (6.2)	63 (39.3)		
อายุ				
20-39 ปี	8 (5)	79 (49.3)	44.7	.209
40-60 ปี	14 (8.7)	59 (36.8)		
สถานภาพการสมรส				
โสด	4 (2.5)	32 (20)		
คู่	13 (8.1)	81 (50.6)	104.5	.871
หย่า/ร้าง/ หม้าย	5 (3.1)	25 (15.6)		
ระดับการศึกษา				
ไม่ได้รับการศึกษา	0 (0)	5 (3.1)		
ได้รับการศึกษาตามเกณฑ์	18 (11.2)	109 (68.1)	169.7	.879
ได้รับการศึกษาสูงกว่าเกณฑ์	4 (2.5)	24 (15)		
ความเพียงพอของรายได้				
เพียงพอ	10 (6.2)	77 (48.1)		
ไม่เพียงพอ	12 (7.5)	61 (38.1)	80.8	.360
การอาศัยร่วมกับครอบครัว				
อยู่คนเดียว	7 (4.3)	15 (9.3)		
อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นใน	15 (9.3)	123 (76.8)	86.2	.008*
ครอบครัว				

*p<.05

ตารางที่ 8 ค่าสัดส่วนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับรูปแบบเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง (n=160)

ปัจจัยส่วนบุคคล	รูปแบบวิธีการเผชิญปัญหา		สัดส่วน
	แบบมุ่งแก้ปัญหา	แบบมุ่งแก้อารมณ์	
	จำนวน	จำนวน	มุ่งแก้ปัญหา: มุ่งแก้อารมณ์
เพศ			
ชาย	12	75	1: 6.2
หญิง	10	63	1: 6.2
อายุ			
20-39 ปี	8	79	1: 9.8
40-60 ปี	14	59	1: 4.2
สถานภาพสมรส			
โสด	4	32	1: 8
คู่	13	81	1: 6.2
หย่า/ร้าง/หม้าย	5	25	1: 5
ระดับการศึกษา			
ไม่ได้รับการศึกษา	0	5	0: 5
ได้รับการศึกษาตามเกณฑ์	18	109	1: 6
ได้รับการศึกษาสูงกว่า	4	24	1: 6
เกณฑ์			
ความเพียงพอของรายได้	10	77	1: 7.7
เพียงพอ	12	61	1: 5
ไม่เพียงพอ			
การอาศัยอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นใน			
ครอบครัว	7	15	1: 2.1
อยู่คนเดียว	15	123	1: 8.2
อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น			